

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันจันทร์ที่ ๒๘ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

วันจันทร์อังคารพุธพฤหัสบดีเป็นวันทำงานของเราทุก ๆ คน

การทำงานกับการปฏิบัติธรรมนี้สองอย่างต้องควบคู่กันไป ให้เอาการทำงาน
เป็นการปฏิบัติธรรมเอาการปฏิบัติธรรมเป็นการทำงาน เพื่อจะได้เป็นศีลเป็นสมาธิ
เป็นปัญญาเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม

เราทั้งหลายได้เข้าถึงความพอดี ความพอเพียงเพียงพอ เพราะทุกอย่าง
มันต้องเป็นความพอดี ความสงบกับปัญญาก็ต้องไปพร้อม ๆ กัน ศีลกับปัญญา
ต้องไปพร้อมกัน สมาธิกับปัญญาต้องไปพร้อม ๆ กัน

การปฏิบัติธรรมให้พวกเราเข้าใจ เหมือนแพทย์เคঁผ่าตัดสมองนะ สมองของเรา
มันมีเส้นประสาทเยอะ ก็ ต้องมีความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบ
การผ่าตัดสมองนั้นถึงจะไม่ผิดพลาดมันจะเป็นความพอดีเป็นความพอเพียงเพียงพอ

เหมือนกับเคঁผ่าตัดหัวใจ เพราะหัวใจเป็นศูนย์รวมแห่งการส่งเลือดสู่ร่างกาย
ทุกชิ้นส่วน แพทย์ผ่าตัดหัวใจก็ต้องมีความสงบมีปัญญา การผ่าตัดนั้นถึงจะปลอดภัย

การปฏิบัติธรรมต้องเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงความพอดีไม่มากไม่น้อย
มันเป็นความพอเพียงเพียงพอ มันเป็นทั้งศีลทั้งสมาธิทั้งปัญญาารวมกันเป็นธรรม
เป็นปัจจุบันธรรม ถึงจะเป็นมรรคเป็นอริยมรรค

การประพฤติปฏิบัติให้พวกเราเข้าใจ เน้นมาที่ตัวเราด้วยความตั้งใจด้วยเจตนา
มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อจะได้เข้าถึงความพอดี
ความพอเพียงเพียงพอ ทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ เพื่อไม่ให้เราไปตามใจ
ไม่ให้ไปตามอหิชาตัณหา ต้องเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตรู้ชีวิต เอาพระธรรม
เอาพระวินัยนำชีวิต

ศีลสมาธิปัญญานี้ถึงแยกกันไม่ได้ มันจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แยกกันไม่ได้
มันเป็นความเข้าใจ แยกกันไม่ได้ ถ้าแยกเมื่อไหร่เป็นอันว่าปฏิบัติผิดนะ
ปฏิบัติไม่ถูกต้อง การปฏิบัติถึงเป็นอริยมรรคทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาท
ทั้งอาชีวะถึงเป็นมรรคเป็นอริยมรรค

วันจันทร์ถึงวันศุกร์เป็นวันทำงานกับวันปฏิบัติธรรมไปพร้อม ๆ กัน

วันเสาร์วันอาทิตย์เป็นวันหยุดวันทำงานทางภายนอก ไปเน้นเรื่องจิตเรื่องใจ
ผู้ที่ถือศาสนาพุทธก็ไปวัด ผู้ที่ถือศาสนาคริสต์ก็ไปที่โบสถ์ ผู้ที่ถือศาสนาอิสลามก็ไป
ที่มัสยิด ผู้ที่ถือศาสนาอะไรก็ไปในที่นั้น ๆ เพื่อพัฒนาใจของเราเอง อยู่กับความสงบ
อยู่กับปัญญา อยู่กับปัญญาอยู่กับความสงบ ยกเลิกทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเป็นบริสุทธิ์คุณ
ทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีวะ ยกทุกอย่างเข้าสู่ความว่างจากนิติบุคคล
ที่เป็นตัวเป็นตน ยกเลิกให้เข้าถึงธรรมสภาวะธรรม เข้าถึงสักแต่ว่า มีตาหูจมูกลิ้นกายใจ
ที่สัมผัสให้มีความรู้สึกสักแต่ว่าเหตุสักแต่ว่าปัจจัย ทุกสิ่งทุกอย่างมันคือเหตุคือปัจจัย

เพื่ออบรมบ่มอินทรีย์ เพื่อให้อินทรีย์बारมีได้ติดต่อกัน เพื่อเป็นหลักการเป็นอุดมการณ์อุดมธรรม

วันเสาร์วันอาทิตย์ถึงเป็นวันที่พัฒนาใจ ครั้งโบราณน่าจะได้ทำติดต่อกันมาหลายร้อยหลายพันปี ที่มีวันพระ ๗ คำ ๘ คำ เรียกว่าวันพระน้อย แล้วก็มีวันพระ ๑๔ คำ ๑๕ คำ เรียกว่าวันพระใหญ่ เพื่อเป็นหลักการเป็นอุดมการณ์อุดมธรรม

ให้เข้าใจ คำว่าวัด วัดนี้คือข้อวัตรข้อปฏิบัติ ถ้าไม่สะดวกในการไปวัดไปโบสถ์ไปมัสยิดก็เอาที่บ้านของเรานั้นแหละเป็นการประพฤติการปฏิบัติ เพราะบ้านของเรามันก็มีอากาศที่มีอยู่อาศัยดีก็เหมือนกันนั้นแหละให้เข้าใจ แต่วัดนั้นเรายกเลิกเพื่อพัฒนากายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีพเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ

วันนั้นเราก็หยุดเล่นโทรศัพท์ ไลน์โทรศัพท์ หยุดดูหนังฟังเพลง

เพื่อเจริญสติสัมปชัญญะ พวกเราทำสมาธิ สมาธิคือความว่างจากนิमितบุคคลตัวตนเพื่อใจอยู่กับธรรมชาติ ธรรมชาติที่บริสุทธิ์ มาอยู่กับลมหายใจเข้าลมหายใจออกมาอยู่กับการยืนเดินนั่งนอน ให้อยู่กับเนื้อกับตัว ให้เรามีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติอย่างนี้ เพื่อเราทุกคนจะได้อบรมบ่มอินทรีย์ จะได้เข้าถึงความพอดี ความพอเพียงเพียงพอ

วันธรรมดาเราอยู่กับการงาน อยู่กับหน้าที่การงาน อยู่กับเทคโนโลยีต่าง ๆ แต่วันหยุดนี้เรามาอยู่กับการประพฤติการปฏิบัติของตัวเอง

ที่เราพออยู่ได้ ที่เราเป็นโรคจิตโรคประสาทน้อยนะ เราอยู่กับการกั๊งาน อยู่กับกายวากิรียามารยาท อยู่กับโทรศัพท์มือถือ อยู่กับคอมพิวเตอร์ อยู่กับการ ดูหนังฟังเพลง หรือดูละครนะ ดูข่าวต่าง ๆ เรื่องของคนอื่น

เราอยู่กับสิ่งเหล่านั้นเราถึงพากันเป็นโรคจิตโรคประสาทน้อยนะ แต่เราอยู่กับ สิ่งเหล่านั้นก็ถือว่าเราอยู่กับความหลงความเพลิดเพลินนะ

วันเสาร์วันอาทิตย์วันหยุดเราต้องพัฒนาใจของเรา ยกเลิกสิ่งเหล่านั้นเพื่อฝึกใจ ของเรา เพื่อใจของเราจะได้สงบ ใจของเราจะได้มีปัญญา เพื่อพัฒนาใจของเรา ให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปด้วยความรู้ความเข้าใจ เพราะชีวิตของเราเป็นชีวิตที่ประเสริฐ เราจะมาหลงมาเพลิดเพลินในสิ่งภายนอก สิ่งต่าง ๆ นั้นคงไม่ได้

เราต้องฝึกใจต้องพัฒนาใจของเรา เราต้องประพฤติปฏิบัติด้วยปลื้แข่ง ด้วยตัวของเราเอง เพราะเรื่องอย่างนี้แหละไม่มีใครประพฤติปฏิบัติให้เราได้ พระพุทธเจ้าท่านก็ปฏิบัติของท่านเอง พระอรหันต์ก็ปฏิบัติของท่านเอง ทุกคนก็ประพฤติปฏิบัติเอง

ถ้าเรามีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติทุกอย่างมันก็ดีอยู่แล้ว ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว เราเอาธรรมนำชีวิต เอาความถูกต้องนำชีวิต ไม่เอาความหลง นำชีวิตมันก็ดีนะ มาเน้นเรื่องจิตเรื่องใจเรื่องธรรมเรื่องคุณธรรม

เราทั้งหลายนะต้องเอาธรรมนำชีวิต ต้องเข้าใจอย่างนี้ เราเอาความหลงนำชีวิต มันไม่ถูกต้อง ทุกคนนะมีความหลงเป็นเครื่องอยู่

เราคิดดูดี ๆ ทุกคนมีความหลงเป็นเครื่องอยู่นะ ไม่ใช่มีธรรมเป็นเครื่องอยู่ เพราะสิ่งต่าง ๆ เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่เข้าใจเราจะเอาความหลงเป็นเครื่องอยู่ เราต้องเอาธรรมเป็นเครื่องอยู่ เพื่อยกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เพราะพูดถึงสิ่งต่าง ๆ มันไม่จบ รูปก็ไม่จบ เวทนาสัญญาสังขารวิญญานไม่จบ รูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะ ธรรมารมณ์ไม่จบนะ เราจะเอาความหลงเป็นเครื่องอยู่นั้นไม่ได้

ความหลงมันคือความหลง ความหลงไม่ใช่ความถูกต้อง

เราทุกคนพากันรู้ตัวเองนะ ว่าเราจะเอาความหลงนำชีวิตนั้นไม่ได้ ถ้าเรามีโอกาส มีเวลาก็พาไปวัดที่ดี ๆ โบสถ์ที่ดี ๆ มัสยิดที่ดี ๆ ที่เราเอาธรรมนำชีวิต ไม่เอาโลกธรรม นำชีวิต ไม่เอาตัวตนนำชีวิต ถ้าวัดไหนไม่ดีก็อย่าไปมัน ถ้าโบสถ์ที่ไหนไม่ดีก็อย่าไปมัน ถ้ามัสยิดที่ไหนไม่ดีก็อย่าไปมัน

เรามีตาก็ต้องฉลาด เรามีตาหูจมูกลิ้นกายใจเราต้องฉลาด ต้องรู้ว่าที่ไหนดีไม่ดีนะ เพราะการคบค้าสมาคมมันทำให้เราเกิดสติเกิดปัญญา หรือว่าการเกิดความสงบ เกิดปัญญา เพราะสิ่งภายนอกมันช่วยได้ระดับหนึ่งนะ ส่วนภายนอกมันเป็นออกซิเจน มันวิตามินโปรตีนเกลือแร่แร่ธาตุ มันเป็นสิ่งที่ดีแต่มันก็ของคนอื่นบุคคลอื่น เมื่ออินทรีย์บารมีของเรายังไม่แก่กล้า เราก็ต้องอาศัยผู้มีอินทรีย์บารมีแก่กล้าทั้งหลาย

การคบค้าสมาคมหรือว่าการไปสถานที่ที่ดี ๆ ประกอบด้วยปัญญาถึงเป็น สิ่งที่สำคัญมาก เราจะไปในสถานที่ที่ไม่ดี เราต้องรู้จักดีรู้จักชั่ว รู้จักผิดรู้จักถูก เราทั้งหลายต้องมีปัญญานะ ทุกวันนี้สิ่งที่อำนวยความสะดวกความสบายก็ดีขึ้น รถก็สะดวก เครื่องบินก็สะดวก เรือก็สะดวก

ไม่เหมือนหลายสิบปีก่อนหลายร้อยปีก่อนทุกวันนี้สะดวก

เราเข้าใจ สมัยใหม่สมัยคอมพิวเตอร์สมัยไอทีแล้ว เราต้องเข้าใจ ที่ไหนควรไป ไม่ควรไป เราต้องรู้ต้องเข้าใจ การคบค้าสมาคมนี้เราต้องดูนะ การคบค้าสมาคมก็เหมือนกับห้องผ่าตัดนี้แหละ ห้องผ่าตัดนั้นต้องเป็นห้องที่ปลอดเชื้อ ไม่มีเชื้อโรค มันถึงผ่าตัดได้

การที่เราจะพัฒนาความดีที่ประกอบด้วยปัญญาเราก็ต้องไปหาสถานที่ปลอดเชื้อ ไม่ใช่ไปเพิ่มเชื้อ เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เราอยู่ที่ไหน เราก็ปฏิบัติได้

เหมือนแต่ก่อน เราไม่เข้าใจเราไปเรียนหนังสืออนุบาล ประถม มัธยม อุดมศึกษา เมื่อเรารู้เราเข้าใจแล้วก็ไปอ่านออกเขียนได้อยู่ทุกหนทุกแห่ง

ให้พากันรู้เข้าใจอย่างนี้ การประพฤติการปฏิบัติมันเป็นความรู้คู่กับการประพฤติ การปฏิบัติ ความรู้มันถึงไม่ใช่ความจำ การที่เราไปเรียนหนังสือ หนังสือมากมายกองใหญ่มากกว่าภูเขา มันสำคัญอยู่ที่ ความรู้ความเข้าใจ การที่เราศึกษาค้นคว้าหลักวิทยาศาสตร์มันอยู่ที่เรารู้เราเข้าใจ การที่ฟังการบรรยายมันอยู่ที่ความรู้ ความเข้าใจไม่ใช่ความจำนะ ให้เรารู้เข้าใจ มันจะได้เป็นสัมมาทิฐิ เราจะได้มีข้อวัตร ข้อปฏิบัติอยู่ทุกหนทุกแห่ง

เพราะว่าธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ท่านบอกให้เรารู้เข้าใจ แล้วเข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติเราจะได้ปฏิบัติอยู่ทุกหนทุกแห่ง ไม่เลือกกาล สถานที่ ไม่มีวันหยุดวันเสาร์อาทิตย์วันนักขัตฤกษ์ การประพฤติการปฏิบัติมันอยู่ทุกหนทุกแห่ง เพราะความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ มันเป็นทั้งสมณะ เป็นทั้งวิปัสสนา เป็นทั้งเป็นทั้งสมาธิเป็นทั้งปัญญา มันเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม

มันเป็นการรู้แจ้งโลกรู้แจ้งธรรม มันเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรมแล้วมีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติให้เราทั้งหลายเข้าใจอย่างนี้

เราจะรู้ทั้งวัดภายนอกที่ควรจะไป เราจะรู้ทั้งวัดภายในเรื่องจิตเรื่องใจ เราจะได้รู้มรรครู้ริยมรรครู้เรื่องกายของใจเรื่องกิริยามารยาททั้งอาชีวะ

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่าสำรวมในพระปาฏิโมกข์สิกขาบทน้อยใหญ่ สำรวมในอินทรีย์ตาหูจมูกลิ้นกายใจ เราจะได้รู้ข้อวัตรข้อปฏิบัติ ไม่ใช่ว่าอยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติได้ ให้เรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ให้ไฟกัสมายู่ที่ความสงบที่ปัญญา มีศีลสมาธิปัญญาไฟกัสมายู่ที่ปัจจุบันนี้แหละ

ให้เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอดี เหมือนแห่รู้เข็ม รุเข็มมันเล็กนิดเดียว ถ้าเราไม่มีความสงบไม่มีความนิ่ง เราแห่รู้เข็มเล็ก ๆ ด้วยเส้นด้ายไม่ได้

เราต้องรู้เข้าใจการประพฤติการปฏิบัติ ถึงเราจะมีความรู้มากความรู้น้อย มันก็อยู่ที่ปัจจุบันนี้แหละให้รู้เข้าใจ มีผู้ปัญญามากก็ต้องมีความสงบ มีปัญญาน้อยก็ต้องมีความสงบ เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอเข้าถึงความพอดี ความพอดีมันมีอยู่ มันเป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม อยากให้มันมากมันก็ไม่มาก อยากให้มันน้อยมันก็ไม่น้อย เพราะมันเป็นธรรมเป็นสภาวะธรรมมันเป็นประภัสสรให้รู้เข้าใจ

ความแก่มันก็มีอยู่อย่างนั้นแหละอยากให้มันหนุ่มมันก็ไม่ใช่ความพอดี

ความเจ็บมันก็มีอยู่อย่างนั้นแหละเพราะมันเป็นอย่างนั้น

ความตายมันก็เป็นสิ่งนั้น ๆ เพราะทุกอย่างก็ต้องผ่านไปเป็นอดีตมันต้องเกษียณ มันคงที่อยู่ไม่ได้ เพราะทุกอย่างนั้นคือเหตุคือปัจจัย

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ตรัสบอกว่าเป็นเหตุคือปัจจัย มันต้องผ่านไป ด้วยเหตุด้วยปัจจัย ทุกอย่างมันต้องเกื้อหนุน มันจะอยู่คงที่ไปไม่ได้

ปัจจุบันนี้ถึงเป็นวาระสำคัญ ให้เราเข้าใจ เราจะได้ปล่อยวางความชอบ ความไม่ชอบในอดีต เราจะได้ไม่พะวงในเรื่องอนาคต เพราะอนาคตมันก็คือฐาน อยู่ที่ปัจจุบันนี้แหละ

เราต้องรู้เข้าใจอยู่ที่ความพอเพียงเพียงพออยู่ที่ความพอดี เหมือนเราหยั่งรู้เข็ม ด้วยด้าย รูดเข็มเล็ก ๆ ด้ายก็เส้นเล็ก ๆ

อันนี้ละ เราอุปมาภายนอกเพื่อให้โฟกัสในการประพฤติการปฏิบัติ

ธรรมะนั้นถึงเป็นสิ่งที่สงบเป็นสิ่งที่ปัญญามีปัญญา ปัญญากับความสงบ ความสงบกับ ปัญญา ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ๒๐ ปี ท่านพูดแต่เรื่องความรู้ความเข้าใจในเรื่องเหตุเรื่องปัจจัย ให้รู้การประพฤติการปฏิบัติ ท่านยังไม่ได้วางหลักการอุดมการณ์อุดมธรรมนะ

เมื่อ ๒๐ ผ่านไปแล้วท่านจึงวางหลักการ อุดมการณ์อุดมธรรม เพื่อจะได้เอาธรรม นำชีวิต เอาอุดมการณ์อุดมธรรมนำชีวิต เพราะทุกอย่างมันคือเหตุคือปัจจัยจะได้รู้ว่า พระพุทธเจ้าคือความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติที่เป็นพระธรรมพระวินัย

ต้องเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ สมัยก่อน สมัยพระพุทธเจ้าทรงมีชีวิตอยู่ มีธาตุมีขันธมีอายตนะ พระอานนท์ทูลถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าละขันธ์นิพพานทางร่างกายไปนะ จะเอาอะไร เป็นตัวแทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าก็ตรัสกับพระอานนท์ว่า พระธรรมพระวินัยจากความรู้ความเข้าใจ เอาไปใช้ไปปฏิบัติมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ นั้นแหละ เป็นตัวแทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เรามาคิดดูดี ๆ นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพาน ไปแล้วประมาณ ๕๐๐ ปีนะ จึงมีการสร้างพระพุทธรูปพุทธปฐมาภรณ์ เพราะเรา รู้ เข้าใจว่าคิดดี ๆ ยกเลิกตัวตนประกอบด้วยปัญญาอย่างนี้แหละคือพระพุทธเจ้า พุทธดี ๆ กิริยามารยาทดี ๆ อาชีพยกเลิกตัวตน ไม่เบียดเบียนคนอื่น ไม่เบียดเบียน ตนเอง เป็นผู้ให้ผู้เสียสละเหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านยกเลิกตัวตน ท่านเสียสละเป็นแต่ผู้ให้ไม่เอาอะไร

วันหนึ่งคืนหนึ่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงพักผ่อนหรือว่าบรรทม วันละ ๔ ชั่วโมง ท่านเป็นผู้ให้ผู้เสียสละวันละ ๒๐ ชั่วโมงนะ

เราต้องรู้เข้าใจ การทำอะไรนี้ไม่ได้ทำเพื่อจะเอา มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ อย่างเราเรียนหนังสือเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการเรียนหนังสืออย่างนี้แหละสุขภาพใจเราก็ดีความรู้เราก็ได้อย่างนี้ เราเข้าใจ อย่างการทำงานเรา รู้ว่าการทำงานคือการเสียสละ เราก็มีความสุขในการทำงาน การเสียสละมันก็ได้ทั้งการทำงานทั้งเรื่องจิตเรื่องใจ สองอย่างไปพร้อม ๆ กัน มันสมบูรณ์ทั้งอรรถทั้งพยัญชนะ ชีวิตของเรามันจะได้เป็นบริสุทธิ์คุณทั้งกายทั้งวาจา ใจกิริยามารยาททั้งอาชีพ เราทุกคนก็จะพากันเป็นพระได้

คำว่าพระคือผู้รู้เข้าใจ มีปิติมีความสุขในการเสียสละเพื่อเอาความถูกต้องนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตอย่างนี้ถึงเรียกว่าพระ

พระนี่อยู่ที่รู้เข้าใจมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ ที่เค้าแต่งตั้งให้เค้าเป็นตำแหน่งโน้นตำแหน่งนี้ อันนี้เป็นเค้าแต่งตั้งให้ณะ

ที่เค้าแต่งตั้งให้เป็นพระราชามหากษัตริย์ อันนี้ตำแหน่งที่เค้าแต่ง แต่งตั้งให้เป็นประธานาธิบดี เป็นนายกรัฐมนตรี เป็นข้าราชการนักการเมืองหรือว่าเป็นตำแหน่งทางนักบวช ตำแหน่งพระสันตปาปา ตำแหน่งพระสังฆราช พระสมเด็จพระเจ้าคุณต่าง ๆ นี่ตำแหน่งเค้าแต่งตั้ง ไม่ใช่ตำแหน่งของเราณะ

ตำแหน่งของเราต้องรู้เข้าใจว่าตำแหน่งของเราคือต้องทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์ ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ ทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีวะ มีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติอย่างนี้

ตำแหน่งอันนั้นมันเป็นตำแหน่งภายนอก ให้รู้เข้าใจ เค้าแต่งตั้งให้เราเป็นทางการ เป็นลายลักษณ์มันดีแล้ว มันถูกต้องแล้ว อันนั้นให้เข้าใจนะ มันตำแหน่งของคนอื่น

ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันจะไปหลงนะ หลงงมกายตัวตนมันหลงงมกายนะ มันจะสำคัญมันหมายความว่าเราเป็นโน้นเป็นนี่ เป็นผู้หญิงผู้ชาย เป็นคนหนุ่มสาว คนแก่ คนเฒ่าคนชราหรือเป็นคนตาย

สำคัญมันหมายความว่าเราเป็นคนดีกว่าเค้า เป็นคนเก่งกว่าเค้า เป็นคนฉลาดกว่าเค้า เป็นคนรวยกว่าเค้า มีตำแหน่งมากมีเพาเวอร์สูงหรือว่าพอ ๆ กันเสมอกันหรือสู้เขาไม่ได้ มันเป็นตัวเป็นตนอย่างนี้ไม่ได้

เราต้องรู้เข้าใจในเรื่องสมมติที่เค้าแต่งตั้งให้ ถ้าไม่อย่างนั้นมันจะหลงงมกาย ถ้าหลงงมกายมันจะเป็นนิติบุคคลตัวตนเดียวมันจะพังทลาย ตัวตนมันคือไม่ถูกต้อง

ตัวตนคือทุจริต ตัวตนคือหลงมกมาย ตัวตนคือไสยศาสตร์ ที่เคঁาพูดกันสายมูสายมู
สายหลง สายไสยศาสตร์ เอาตัวเป็นที่ตั้งเป็นสายมูไสยศาสตร์ ใครเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง
ทุจริตทั้งนั้น ตัวตนมันไม่ถูกต้อง

ตัวตนที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสกับพวกเราทั้งหลายว่า ตัวตนนั้นนะ
มีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มี

ตัวตนเปรียบเสมือนทะเลไม่อ้อมด้วยน้ำ เปรียบเสมือนไฟไม่อ้อมด้วยเชื้อ
มันบกพร่องอยู่เป็นนิจ เรียกว่ามีความทุกข์อยู่ตลอดเวลาตลอดเวลา เรียกว่าเป็นตัว
เป็นตนอย่างอมตะ หรือว่าเป็นทุกข์อย่างอมตะ

ตัวตนมันจะพังทลายนะ มันจะพังทลายเหมือนตึก สตง.ของอยู่ที่ประเทศไทย
อยู่ที่กรุงเทพมหานคร กรุงเทพมหานครมีตึกใหญ่ตึกสูงกว่า สตง.ตั้งหลายตึกนะ
แต่ตึกเหล่านั้นเขาไม่พังทลายเพราะความแข็งแรงเพียงพอ

ดู ๆ แล้วไม่ใช่เคঁาไม่ทุจริตนะ แต่เคঁาทุจริตน้อยกว่า ตึก สตง. ตึกผู้ตรวจสอบ
คนอื่นเรื่องทุจริตแต่ไม่ได้ตรวจสอบตัวเอง มันไปแก้ไขตั้งภายนอก ไม่ได้แก้ไขตัวเอง
ไปพร้อม ๆ กัน มันพังทลายนะ ตึกต่าง ๆ นั้นก็โก่งกนอยู่แต่น้อยกว่านะ ตึก สตง.
โก่งกนมากหรือว่ามีตัวตนมาก ความถูกต้องมันน้อยกว่า แผ่นดินไหวตั้งไกล
อยู่มณฑลเลยอยู่ที่พม่า ห่างกันร่วมกันพันกิโลมันก็ยังพังทลาย

ให้เข้าใจ ความมีตัวมีตนมันก็พังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

เราทั้งหลายต้องเน้นมาที่ตัวเราปฏิบัติที่เรา ถ้าเราเน้นมาที่ตัวเราที่เรา เราก็จะไป
แก้แต่ที่คนอื่น เดียวมันจะพังทลายเหมือนตึก สตง.

เราเป็นมนุษย์เป็นผู้ประเสริฐ ต้องเอาธรรมนำชีวิตมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ อย่าเอาความหลงนำชีวิต เดียวมันจะพังทลาย เหมือนตึก สตง. ให้รู้เข้าใจ

ถ้าเราไม่เข้าใจ เราก็จะเอาความหลงนำชีวิตเอาความไม่ถูกต้องนำชีวิต

ความไม่ถูกต้องรู้มัยมันเป็นอบายมุขอบายภูมิ มันจะไปเอาแต่ความสุขจากคนอื่น จะไปเอาข้าวของเงินทองจากคนอื่น จะไปแก้ที่ปลายเหตุ หัวใจเป็นอบายมุข อบายภูมินะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือประมุขทางศาสนาทุกศาสนา ท่านมายกเลิกอบายมุขอบายภูมิมายกเลิกบ่อนคาสีโนนะ

เราคิดดูดี ๆ สิ ผู้นำศาสนาทุกศาสนาในโลกนี้เค้าพากันมายกเลิกอบายมุข อบายภูมิ มายกเลิกบ่อนคาสีโน เอาตัวตนเป็นที่ตั้งรัฐบาลไหนก็อยากมาเป็นผู้บริหาร เอาตัวตนเป็นที่ตั้งก็จะพากันมาตั้งแต่บ่อนคาสีโนให้ถูกต้องตามกฎหมาย

มีความเข้าใจว่าประเทศสิงคโปร์นะ ประเทศเล็กนิดเดียว เท่ากับอำเภอหนึ่งของเมืองไทยก็ไม่ได้ แต่เค้ารวมนะ

ที่มาเก้าส่วนหนึ่งของประเทศจีนเค้าเล็กนิดเดียวเค้ารวยเพราะเค้าตั้งบ่อนคาสีโน

เราเป็นมนุษย์เป็นผู้ประเสริฐ เราต้องมีปัญญานะว่าสิงคโปร์เค้าไม่มีที่ทำมาหากิน ไม่มีที่ทำเกษตรกรรมอุตสาหกรรม เค้าอยู่เกาะเล็ก ๆ

มาแก้ก็เหมือนกันเค้าคิดว่าคนในโลกนี้มันมีปัญญาน้อยเป็นส่วนมาก มันมีความโง่ความหลงนำชีวิต ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโนอย่างนี้รวยได้ สามารถพัฒนาให้รวยทางวัตถุได้ อย่างนี้เค้าเลยพากันตั้งบ่อนคาสีโน

เราต้องรู้เข้าใจ เพราะทุกอย่างนั้นมันจะเอาความถูกต้องนำชีวิตเอาความหลงนำ

ชีวิตเราต้องรู้เข้าใจเพราะทุกอย่างแก้ปัญหาก็ได้ ฝนไม่ตกก็พัฒนาให้ฝนมันตกได้ น้ำมันท่วมก็พัฒนาให้น้ำไม่ท่วมได้ ที่นี้มันแห้งแล้วก็ทำให้เขียวขจีได้ น้ำเค็มก็พัฒนาให้เป็นน้ำจืดได้ ที่เป็นทะเลสาบก็ทำเกษตรกรรมอุตสาหกรรมได้

เราต้องรู้เข้าใจเราต้องมีปัญญานะ อย่าเอาความหลงนำชีวิตอย่าเอาบ่อนคาสีโนนำชีวิต ต้องรู้เข้าใจ

มันหมดทางไปแล้วหรือ... เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันก็หมดทางไป

เพราะตัวตนมันเข้าถึงทางตัน ที่เค้าว่าตันหาคือทางตัน มันหาเรื่องราวให้กับตนเอง หาเรื่องราวให้กับคนอื่นเค้าเรียกตันหา

เราต้องรู้ศัพท์นี้ลึกซึ้งมาก พวกหาเรื่องราวให้ตนเองหาเรื่องราวให้กับคนอื่นมันพร่องอยู่เป็นนิจ ตลอดกาลตลอดเวลา

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจนะ เราจะเป็นมนุษย์ได้ก็เพราะรู้เข้าใจ เอาความถูกต้องนำชีวิต เอาปัญญานำชีวิต เอาบริสุทธิ์คุณนำชีวิต ไม่ใช่เอานิติบุคคลตัวตนนำชีวิต

ท่านพุทธทาสภิกขุเป็นคนดีของประเทศไทย เป็นพระดีของประเทศไทยหรือว่าระดับโลกก็ได้ ท่านหลุดจากใจจากพระนิพพานว่า

เราเป็นมนุษย์เป็นผู้ประเสริฐนะ เราต้องพัฒนาใจวัตถุไปพร้อม ๆ กัน
เป็นทางสายกลางเข้าสู่มาตรฐานเข้าสู่อริยมรรคทั้งกายทั้งวาจาใจกิริยามารยาท
ทั้งอาชีพ

เราจะเป็นมนุษย์ได้ก็เพราะเราไม่เอาอบายมุขอบายภูมินำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต
เอาธรรมบุญ รัฐธรรมนำชีวิต เราจะเป็นมนุษย์ได้ก็เพราะปัญญาบริสุทธิ์คุณ
เราจะเป็นมนุษย์ได้ก็เพราะใจสูงส่งไม่ใช่ตัวตนเป็นตน ใจเป็นตัวเป็นตนเค้าเรียกว่า
ใจตกต่ำ

เราทั้งหลายจะเป็นผู้มนุษย์ได้เพราะใจสูงด้วยการปฏิบัติทั้งกายทั้งวาจา
ทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีพ รู้เข้าใจสำรวมในปาฏิโมกข์ สำรวมอินทรีย์

รู้เข้าใจมีความสุขในการประพฤติปฏิบัติ

ท่านพูดจากใจพระนิพพานว่า

เป็นมนุษย์ เป็นได้ เพราะใจสูง	เหมือนหนึ่งbung มีดี ที่แวขน
ถ้าใจต่ำ เป็นได้ แต่เพียงคน	ย่อมเสียที่ ที่ตน ได้เกิดมา
ใจสะอาด ใจสว่าง ใจสงบ	ถ้ามีครบ ควรเรียก มนุสสา
เพราะทำถูก พูดถูก ทุกเวลา	เปรมปรีดา คั่นวัน สุขสันต์จริง
ใจสกปรก มีดมัว และร้อนร่า	ใครมีเข้า ควรเรียก ว่าผีสิง
เพราะพูดผิด ทำผิด จิตประวิง	แต่ในสิ่ง นำตัว กลัวอบาย
คิดดูเถิด ถ้าใคร ไม่อยากตก	จงรีบยก ใจตน รีบชวนขวย
ให้ใจสูง เสียได้ ก่อนตัวตาย	ก็สมหมาย ที่เกิดมา อย่าเชื่อน เอย ๆ

พวกเราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิต ชีวิตของเรานี้ดีมาก ประเสริฐมาก เพอร์เฟกมาก มีปิติมีความสุขมี เอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพราะการประพฤติการปฏิบัติมันสำคัญมาก เป็นวาระแห่งชาติในการประพฤติการปฏิบัติ ที่เราทุกคนเป็นมนุษย์เป็นผู้ประเสริฐ ต้องเอาธรรมนำชีวิต เหมือนหลวงปู่มั่น ภูริทัตโตท่านตรัสกับพวกเราทั้งหลายว่า

ความไม่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และแน่นอน

ความยิ่งใหญ่ คือความไม่ยั่งยืน

ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ คือชีวิตที่อยู่ด้วยทาน ศีล เมตตา และกตัญญู

ชีวิตที่มีความดี อาจมิใช่ความยิ่งใหญ่ แต่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ต้องอาศัยคุณธรรมความดีเท่านั้น

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะ ท่านทั้งหลายเป็นคนดีมีปัญญาเป็นผู้มีปัญญา เป็นคนดี ต้องเอาธรรมนำชีวิตเอาธรรมนำชีวิตเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ เข้าถึงเศรษฐกิจ พอเพียงเพียงพอที่ตั้งอยู่ในโอวาทคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ท่านได้ให้โอวาทครั้งสุดท้ายไว้ก่อนที่ท่านละธาตุวางขันธ เสด็จดับขันธสู่ปรินิพพาน ท่านตรัสว่าสิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นต้องรู้เข้าใจ ท่านทั้งหลาย ต้องทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด นี่เป็นพระวาจาในครั้งสุดท้ายในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

การบรรยายพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เป็น บริสุทธิคุณทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งอาชีวะในวันนี้ก็พอเห็นสมควรแก่กาลเวลา ขอหยุดเวลาในการบรรยายไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้...